

Unes perversions fetes amb estima

La Seca acull una nova versió de la companyia Dei Furbi. Aquest cop rellegeixen 'La flauta màgica' de Mozart

Hi ha una manera de fer Dei Furbi. Es basa en un treball interpretatiu, d'una creació col·lectiva i que parteix d'un patrimoni literari, escènic o líric. Ja porten més d'una dècada a sobre l'escenari i el públic els ha avalat en cada una de les seves propostes. Probablement, la que ha tingut més ressò és la darrera *Asufre!*, que imaginaven personatges històrics en l'avantsala de l'infern. No només van aconseguir crear unes escenes d'un humor negre notable, sinó que també es van atrevir amb un rap, sumari d'un bon grapat de situacions i d'un ritme inequívocament gamberro. Ara, Dei Furbi presenta nou espectacle. Des d'ahir i fins al 7 d'abril fan estada a La Seca transgredint una de les icones més oníriques: *La flauta màgica* de Mozart. La directora Gemma Beltran reconeix que va ser un repte trobar alguna història que "ens sorprengués a nosaltres mateixos". I sí, la versió de l'òpera substituint els instruments per sorolls bucals els va enamorar. Ja només falta que, aquest pas endavant de la companyia, també el valori el públic.

Les variacions de la companyia arrenquen sempre des del respecte a la creació original.

Però la directora vol imposar la teatralitat del llibret a la seva brillant composició musical. Sí que hi haurà música (un element també identificador de la companyia) però serà *a cappella*, sense que cap clavicèmbal resguardi els actors. Ni tan sols la flauta del títol. És un treball de David Costa que cal veure'l per entendre com transforma un so amb un cant. Dei Furbi procura evitar cap artifici o racó escenogràfic on s'hi puguin refugiar. Els actors actuen sense xarxa de seguretat. Això obliga a trobar una connexió amb el públic per no perdre intensitat.

La flauta màgica sembla, d'entrada, un conte de fades molt simple. Però Dei Furbi ha descobert, traient les capes de pintura d'aquesta habitació tan coneguda de manera general, una reivindicació a l'art per superar els moments foscos. Beltran pensa que és molt encertat que, quan alguns estaments polítics consideren la cultura com un element de luxe suprimible, sigui l'art el que s'hi revolti, "Mozart deia que a través de l'art es podien superar els problemes". L'obra, escrita poc després de la revolució francesa, incorpora el lema de llibertat, igualtat i fraternitat, un cant que també coinci-

Promiscus

Sí. Dei Furbi manté una extrema fidelitat amb el seu equip d'actors però, en canvi, són uns promiscus impenitents pel que fa a les sales. És una companyia que, per la seva simplicitat d'escenografia, s'acoblava bé en segones sessions de sales comercials o bé també en alternatives. *Asufre!* va tenir moltes temporades. Es va estrenar al Tantarantana però també va allotjar-se (a part d'un bon grapat de ciutats catalanes i de l'Estat) a l'Almeria Teatre i el Club Capitol. Quan el públic els descobreix, ja no els abandona. L'obra va superar, de llarg, el centenar de funcions.

G

Gemma Beltran: "Mozart deia que a través de l'art es podien superar els problemes"

dia amb el moviment maçó. De fet, no han volgut aprofundir en els aspectes maçònics d'aquesta peça perquè són uns codis que el públic tampoc no coneixeria. Però sí que han rescatat rèpliques que deixen evident el sexisme de la maçoneria de l'època i es legitima, en certa manera, la voluntat d'ambicionar el poder de la Reina de la Nit. Beltran ha descobert també que Mozart té una gran capacitat còmica, "si et deixes portar, ell sol et fa el gag".

La companyia, nascuda el 2002 i amb sis espectacles a les seves espatlles, manté un corpus estable de repartiment notable. Toni Vinyals (*Asufre*, *Homes de Shakespeare*, *L'illa dels esclaus* i *Tocata i fuga*), Marc Pujol (va fer la darrera etapa d'*Asufre!*), Ro-

CRÍTICA JORDI BORDES

Algú s'imagina un Puck amb malles verdes fent parar boig els enamorats en ple segle XXI? Algú pot pensar que és creïble uns actors que, per beneits, són incapaços d'assajar una peça en què una és un mur, l'altre el lleó i també hi ha dos enamorats privats de poder-se tocar? Doncs el treball que ha presentat durant gairebé un mes a La Seca l'equip dirigit per Mercè Vila aconsegueix que els personatges i les situacions cobrin una certa versemblança (de manera més o menys explícita). Shakespeare, fos drama, fos comèdia, aconseguia destil·lar unes relacions ben humanes. Ara, el treball de desconstrucció, practicat als locals d'Indi Gest, ha refet aquelles relacions de parella (amor corres-

Intel·ligent i captivadora mirada

De com es pot traslladar una peça de Shakespeare a les relacions amatòries d'avui

post, no correspost o amor esgotat de tanta convivència sense batec) en un avui tan còmic com desesperat.

Si és encertat i lúcid el treball dramaturgic, és un plaer contemplar la interpretació. Lineal i monòtona, per instants, o fogosa i enèrgica. És una interpretació que dona espai a tots i que, tot i la forta presència de l'actriu Alba Florejachs (va triomfar fins a deixar arraconades les seves companyes d'escena en la sonada *L'any que ve serà millor*), hi ha un respecte i un joc mutu que salta de la cançó al ball, a l'equívoc, al joc de portes. Tot, molt fresc, que sembla espontani i intuïtiu, però que respon a una partitura ben travada i que descobreix una vis còmica d'Alba Pujol (una habitual en els

bert González (*Asufre, Homes de Shakespeare i Tocata i fuga*) i Marc Vilavella (*Asufre, Homes de Shakespeare, Tocata i fuga, Divertimento i Scherzo*). Ha estat una companyia majoritàriament masculina, tot i alguna incorporació femenina (a *L'illa dels esclaus*, per exemple). Per això en aquesta ocasió debuten a la companyia Joana Estebanell i Anna Herebia. També Ramon B. Ivars signa els últims dos treballs de la companyia d'escenografia i vestuari, cosa que denota la voluntat de mantenir un equip estable. La directora reconeix que és una autèntica bogeria incrementar el repartiment en època de crisi, però alhora celebra que les incorporacions han incorporat nou vocabulari actoral a la companyia. *

Amb espasa.

Entre els elements que ajuden a desgranar la trama hi ha l'espasa, però no apareix físicament la flauta del títol, adverteix la directora. VIDEOGAG

muntatges generalment onírics de Carlot Subirós). Neus Bernaus aguanta bé ser una de les columnes vertebrals de l'obra i Òscar Muñoz, amb la seva habitual subtillesa, demostra ofici, així com Isak Férriz i José Pérez. L'obra ha tingut bona resposta en aquesta difícil temporada. Cal esperar que tinguin noves oportunitats. El llenguatge i el ritme garanteixen un bon reclam per al públic en una sala comercial. Cal esperar, si més no, que trobin una nova oportunitat dins del futur Festival Shakespeare que es munta per aquesta primavera a la Biblioteca de Catalunya. La dramàturgua desmanega la trama i amaga Puck amb intel·ligència. Les malles verdes no són d'aquesta època, realment. *

SOMNI

Mercè Vila Godoy

Direcció: Mercè Vila Godoy

Intèrprets: Neus Bernaus, Isak Férriz, Alba Florejachs, Òscar Muñoz, José Pérez i Alba Pujol

Data i lloc: 1 de març, a La Seca

Un treball d'investigació que parteix d'El somni d'una nit d'estiu de Shakespeare.

S'AIXECAELTELÓ J.B.

El Berlusconi de La Calòrica

Atrevir-se a parlar i exposar, en clau de comèdia i un punt de farsa, la Itàlia de Berlusconi. D'aquella que ell n'és el màxim bufó, però també la que liriu les gràcies, o fa callar, o ignora allò que és compromès i molesta. És un treball magistral de teatre document que recull l'acomiadament de dos periodistes i un humorista de la televisió italiana per haver fet referència als escàndols que envolten un polític que, tot i les contínues denúncies per raons sexuals o econòmiques, segueix podent comptar amb el favor d'un grapat d'electors.

EDITTO BÚLGARO

Joan Yago

Direcció: Israel Solà.

Intèrprets: Xavi Francés, Marc Rius, Aitor Galisteo Rocher i Arnau Puig.

Lloc i dia: Teatre Modern del Prat de Llobregat, diumenge a la tarda.

Un teatre invisible i accessible

Es va estrenar a la fira de teatre al carrer de Tàrraga del 2008. Va fer temporada al Tantarantana l'estiu del 2009, demostrant que l'agost no és un mes perdut per a les sales de Barcelona. És un treball divertit, enginyós i sorprenent. Perquè planteja el joc de ser invisible o de parlar amb amics que no hi són. L'espectador haurà de valorar si tot és imaginació o hi ha part de misteri. La tecnologia també hi juga, fins al punt de compartir sessió de fúting amb l'amic, filmat per un camí boscos. Estebanell, impulsor de projectes com *Kamchatka*, *Habitaculum* o *Call me Maria*, busca incansablement sorprendre la mateixa realitat.

INVISIBLES

La Banda

Direcció: Sergi Estebanell.

Intèrprets: Xavi Estrada i Lluís Petit

Lloc i dia: Nau Ivanow, només fins diumenge.

Un detall del muntatge 'Inmerso'. NAKADASKA

Nakadaska: sent, pensa, actua

El col·lectiu Nakadaska presenta el seu primer espectacle, en què investiga sobre la vulnerabilitat de l'home i com s'enfronta i cau derrotat davant de les pors. Es tracta d'un treball molt generós, exigent, que busca el cau de les emocions. I que ha de servir per respondre al lema del col·lectiu, resident a la Nau Ivanow: sent, pensa, actua.

INMERSO: AGUA Y SOMBRAS

Nakadaska

Intèrprets: Adrián Pino, Pedro Rothstein, Ariadna Matamoros, Maria Sanmartí i Clàudia Bolumar.

Lloc i dia: A Porta de Gràcia, tots els dissabtes del mes de març a partir de dos quarts d'onze de la nit.

21
CULTURA
08.03.2013

LA CULTURA
D'UN NOU PAÍS
Oriol Junqueras

El president d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta una conferència, en un acte organitzat per la Fundació Romea, i que se suma a les realitzades anteriorment per Jordi Pujol, José Montilla i Artur Mas.

Lloc i dia: Al Teatre Romea, dilluns vinent a partir de les vuit del vespre.

Teatre